

át —

idők múltán
csodáknak estén
az ember már úgy érzi
testén

áthull a hó
átfú a szél
áttör a napsugár

szívemen a vadak
át-meg átváltak
átnő tudómön az erdő
átússza húsom a patak

átszelnek sármányok fecskék
hozzák és viszik a szárnyam
érzem mint járja át a földet
a szeretet e kőbor áram

ahogy a dallam oldódik
mindent kimondó csenddé
úgy leszek tengerrel holddal
csillaggal teli végtelenség

talán én fürdök a létben
talán a lét fürdik bennem
talán megtisztulhatunk mégis
egy harmatcseppben egy bogár-
szárnyban egy levélerezetben

talán talán
csodáknak estén
az ember gyilkosán is átlát
kigombolja bordáit is
lássák a szívét
s lássák benne
minden haditervük halálát

tél

erdők kezéből
pillézik
hosszan a hó
meglekedzik a lélekben a szó

feszes antennaszálak — jegenyék
keresik fönnt a reményt
kérdve a kérdést — mire jog
az erdő és mire a Jó —

a torony a folyóba dőlt
megint
részekre hullt az egész
az igazság keresőgombján
megdermed a kéz

nem lehet feleletet adni
semmire
fagyni fog
fagyni

A szobor balladája

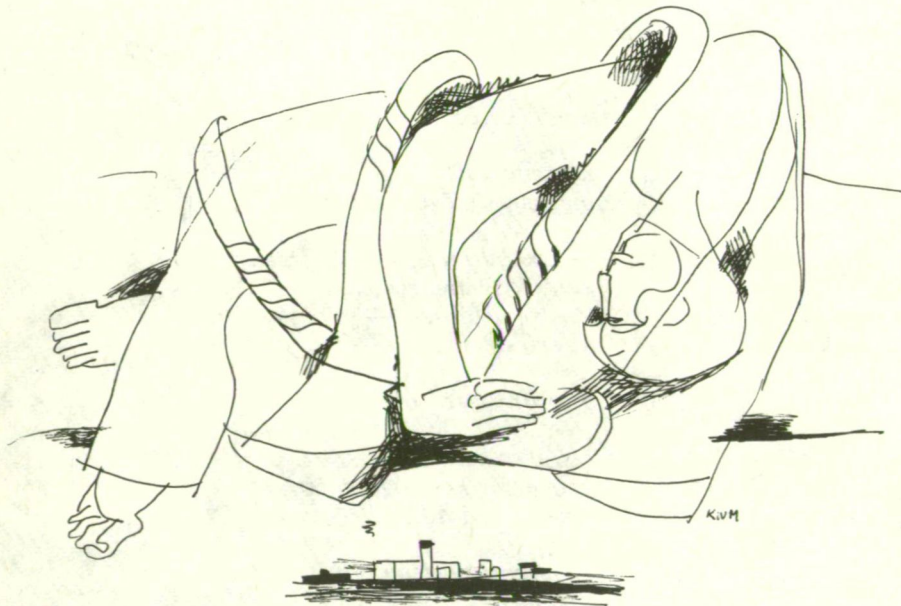
Állok árván
kővarázsban
élethosszig
kőpalástban

Mintha állnék
kőverésben
egyre gyérül
szívverésem

Emberszívvvel
kőalakban
állok télben
hóban fagyban

Zúgó szélben
hulló jégben
isten minden
hidegében

— de ember
hidege vesz meg
éjszakánként
megköveznek

KOTSIS NAGY MARGIT RAJZA